

Vec C-562/20

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

28. október 2020

Vnútroštátny súd:

Administratívā rajona tiesa

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

12. október 2020

Žalobkyňa:

SIA Rodl & Partner

Žalovaná:

Valsts ieņēmumu dienests

PRACOVNÝ DOKUMENT

Predmet konania vo veci samej

Návrh i) na zrušenie rozhodnutia Valsts ieņēmumu dienests (štátna daňová správa, Lotyšsko) (ďalej len „žalovaná“), ktorým sa žalobkyni ukladá sankcia za nesprávne posúdenie rizika vo vzťahu k jej klientom v súlade s Noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas un terorisma un proliferācijas finansēšanas novēršanas likums (zákon o predchádzaní praniu špinavých peňazí a financovaníu terorizmu, a šíreníu jadrových zbraní), a ii) na uloženie povinnosti žalovanej odstrániť informácie zverejnené na jej webovej stránke o uložení uvedenej sankcie.

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Na základe článku 267 ZFEÚ žiada vnútroštátny súd o výklad článku 18 smernice 2015/849, ako aj prílohy III bodu 3 písm. b), článku 13 ods. 1 písm. c) a d), článku 14 ods. 5 a článku 60 ods. 1 a 2 uvedenej smernice s cieľom objasniť, v ktorých prípadoch by sa mali prijať opatrenia zvýšenej povinnej starostlivosti vo vzťahu ku klientovi, ako by sa mali získavať informácie o činnostiach klienta, a ako by sa mali zverejňovať informácie o sankciách uložených povinným subjektom.

Prejudiciálne otázky

1. Má sa článok 18 ods. 1 a 3 smernice 2015/849 v spojení s prílohou III bodom 3 písm. b) tejto smernice vykladať v tom zmysle, že uvedené ustanovenia i) automaticky vyžadujú od poskytovateľa externých služieb účtovníctva, aby prijal opatrenia zvýšenej povinnej starostlivosti vo vzťahu ku klientovi z dôvodu, že klientom je mimovládna organizácia, a že osoba splnomocnená a zamestnaná klientom je štátny príslušník tretej krajiny s vysokým rizikom korupcie, v tomto prípade Ruskej federácie, s povolením na pobyt v Lotyšsku, a ii) automaticky vyžadujú, aby sa na uvedeného klienta vzťahovala vyššia miera rizika?
2. V prípade kladnej odpovede na predchádzajúcu otázku, možno považovať uvedený výklad článku 18 ods. 1 a 3 smernice 2015/849 za primeraný, a teda v súlade s článkom 5 ods. 4 prvým pododsekom Zmluvy o Európskej únii?
3. Má sa článok 18 smernice 2015/849 v spojení s prílohou III bodom 3 písm. b) tejto smernice vykladať v tom zmysle, že stanovuje automatickú povinnosť prijať opatrenia zvýšenej povinnej starostlivosti vo vzťahu ku klientovi vo všetkých prípadoch, keď je obchodný partner klienta, ale nie samotný klient, nejakým spôsobom prepojený s treťou krajinou s vysokou mierou korupcie, v tomto prípade s Ruskou federáciou?

4. Má sa článok 13 ods. 1 písm. c) a d) smernice 2015/849 vykladať v tom zmysle, že tieto ustanovenia stanovujú, že povinný subjekt musí pri prijímaní opatrení povinnej starostlivosti vo vzťahu ku klientovi získať od klienta kópiu zmluvy uzatvorenej medzi uvedeným klientom a treťou stranou, a preto sa preskúmanie tejto zmluvy na mieste považuje za nedostatočné?
5. Má sa článok 14 ods. 5 smernice 2015/849 vykladať v tom zmysle, že povinný subjekt musí uplatňovať opatrenia povinnej starostlivosti vo vzťahu k existujúcim obchodným klientom aj v prípade, keď nemožno zistiť významné zmeny v okolnostiach klienta, a keď lehota stanovená príslušným orgánom členských štátov na prijatie nových monitorovacích opatrení neuplynula, pričom uvedená povinnosť sa uplatňuje len vo vzťahu ku klientom, ktorí sú vysokorizikoví?
6. Má sa článok 60 ods. 1 a 2 smernice 2015/849 vykladať v tom zmysle, že pri zverejnení informácií o rozhodnutí, ktorým sa ukladá správna sankcia alebo opatrenie za porušenie vnútroštátnych ustanovení transponujúcich uvedenú smernicu, má príslušný orgán povinnosť zabezpečiť presný súlad zverejnených informácií s informáciami uvedenými v rozhodnutí?

Právny rámec Únie

Článok 5 ods. 4 prvý pododsek Zmluvy o Európskej únii.

Článok 13 ods. 1 písm. c) a d), článok 14 ods. 1 a 5, článok 18, článok 60 ods. 1 a 2, a príloha III smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/849 z 20. mája 2015 o predchádzaní využívaniu finančného systému na účely prania špinavých peňazí alebo financovania terorizmu, ktorou sa mení nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 648/2012 a zrušuje smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/60/ES a smernica Komisie 2006/70/ES.

Uvedené ustanovenia vnútroštátneho práva

§ 6 ods. 1, 1¹ a 1², § 7 ods. 1, body 5, 7 a 11, § 8 ods. 2, § 11 ods. 1, body 1 a 2, § 11¹ ods. 1 a 3, bod 2, písm. a), b) a c), § 20 ods. 1 a 2, § 22 ods. 2, bod 5, a § 46 ods. 1² a 1³ zákona o predchádzaní praniu špinavých peňazí a financovaní terorizmu, a šíreniu jadrových zbraní

Judikatúra Súdneho dvora

Rozsudok Súdneho dvora z 25. apríla 2013, Asociația Accept, C-81/12, EU:C:2013:275, bod 71

Rozsudok Súdneho dvora z 10. marca 2016, Safe Interenvíos, C-235/14, EU:C:2016:154, body 77, 87 a 107

Stručné zhrnutie skutkových okolností a konania vo veci samej

- 1 Žalobkyňa je obchodnou spoločnosťou registrovanou v Lotyšskej republike, ktorej podnikateľskou činnosťou sú služby účtovníctva, vedenia účtovných kníh, auditu a daňové poradenstvo. Podľa § 3 ods. 1 bodu 3 zákona o predchádzaní praniu špinavých peňazí a financovaniu terorizmu, a šíreniu jadrových zbraní (ďalej len „zákon o predchádzaní“) sa na žalobkyňu vzťahuje uvedený zákon.
- 2 V období od 3. apríla do 6. júna 2019 zamestnanci žalovanej vykonali u žalobkyne kontrolu zameranú na pranie špinavých peňazí, v súvislosti s ktorou bola 3. apríla 2019 vypracovaná prvá správa o kontrole (po ktorej nasledovala ďalšia správa zo 6. júna 2019).
- 3 V prvej správe o kontrole sa uvádza, že systém vnútornej kontroly žalobkyne mal niekoľko nedostatkov, a že žalobkyňa nevykonala a nezdokumentovala hodnotenie rizika prania špinavých peňazí a financovania terorizmu v súvislosti s jej hospodárskymi činnosťami podľa § 6 ods. 1 zákona o predchádzaní; konkrétne vo veci existoval spor týkajúci sa posúdenia rizika určitých klientov žalobkyne: konkrétnej nadácie (ďalej len „nadácia“) a konkrétnej obchodnej spoločnosti (ďalej len „obchodná spoločnosť“).
- 4 Uvedená nadácia má sídlo v Lotyšskej republike, a jej cieľom je popularizovať a podporovať sektor informačných technológií v oblasti vzdelávania.
- 5 Nadácia sa stala klientom žalobkyne 25. októbra 2016. Identifikačný dokument klienta bol podpísaný 7. marca 2017 fyzickou osobou splnomocnenou nadáciou (štátny príslušník Ruskej federácie), ktorá súčasne vedie nadáciu (ako zamestnanec). Ako skutočný beneficiet nadácie sa určila lotyšská spoločnosť ako celok (čo je v rozpore s platnou právnou úpravou).
- 6 Žalobkyňa vyhodnotila riziko klienta ako nízke. Žalovaná uviedla, že podľa informácií Noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas dienests (úrad na boj proti praniu špinavých peňazí) hlavné hrozby financovania terorizmu predstavovalo možné využitie mimovládnych organizácií a podnikateľského prostredia na financovanie terorizmu, a že medzinárodná prax a skúsenosti bezpečnostných síl v rôznych krajinách ukazujú, že mimovládne organizácie sú obzvlášť zraniteľné a môžu byť zneužitú na financovanie terorizmu. Podľa názoru žalovanej je preto žalobkyňa, na ktorú sa vzťahuje zákon o predchádzaní, povinná vykonať dôkladné posúdenie klienta, ak existuje zvýšené hodnotenie rizika vzhľadom na okolnosť, že klient žalobkyne je prepojený s Ruskou federáciou (tretia krajina s vysokým rizikom korupcie).
- 7 Obchodná spoločnosť má tiež sídlo v Lotyšskej republike, a jej podnikateľskou činnosťou sú služby pre styk s verejnosťou a mediálne služby.
- 8 Obchodná spoločnosť sa stala klientom žalobkyne 28. decembra 2017. Jediným spoločníkom a jediným skutočným beneficietom obchodnej spoločnosti je lotyšský štátny príslušník.

- 9 Žalobkyňa vyhodnotila riziko obchodnej spoločnosti ako nízke. Žalovaná pri analýze výpisov bežného účtu obchodnej spoločnosti zistila, že táto spoločnosť prijímala mesačne úhrady vo výške 25 000 eur od spoločnosti Nord Stream 2 AG so sídlom vo Švajčiarsku, ktorá je dcérskou spoločnosťou ruskej spoločnosti Gazprom (Gazprom vlastní 51 % základného imania). Na druhej strane z vystavených faktúr vyplýva, že uvedené faktúry boli vystavené na základe zmluvy podpísanej 1. januára 2018 medzi obchodnou spoločnosťou a spoločnosťou Nord Stream 2 AG. Žalovaná vyzvala žalobkyňu, aby predložila kópiu tejto zmluvy, ale žalobkyňa jej ju neposkytla, pričom uviedla, že originál zmluvy preskúmala na mieste v priestoroch klienta. Vzhľadom na uvedené žalovaná dospela k záveru, že žalobkyňa pri vykonávaní svojho dohľadu nad obchodným vzťahom nevenovala osobitnú pozornosť transakciám, ktoré uskutočňoval jej klient (obchodná spoločnosť) so spoločnosťou Nord Stream 2 AG, ktorá patrí k subjektu so sídlom v tretej krajine s vysokým rizikom korupcie.
- 10 V čase vypracovania ďalšej správy o kontrole (6. júna 2019) boli odstránené nedostatky v systéme vnútornej kontroly, a preto neboli zistené žiadne porušenia.
- 11 Riaditeľ úradu na boj proti praniu špinavých peňazí žalovanej rozhodnutím z 11. júla 2019 uložil žalobkyni peňažnú pokutu vo výške 3 000 eur za nedodržanie požiadaviek zákona o predchádzaní, ktoré boli zistené pri kontrole.
- 12 Na základe tohto rozhodnutia žalovaná zverejnila 11. augusta 2019 na svojej webovej stránke informáciu o porušeníach požiadaviek zákona o predchádzaní, ktorých sa žalobkyňa údajne dopustila.
- 13 Uvedené rozhodnutie z 11. júla 2019 žalobkyňa napadla odvolaním, avšak toto rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím generálneho riaditeľa žalovanej z 13. novembra 2019 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).
- 14 Dňa 13. decembra 2019 sa žalobkyňa obrátila na vnútroštátny súd s návrhom na zrušenie napadnutého rozhodnutia, a uloženie žalovanej povinnosti odstrániť informácie zverejnené na jej webovej stránke o sankciách uložených žalobkyni ako subjektu, na ktorý sa vzťahuje zákon o predchádzaní.

Hlavné tvrdenia účastníkov konania vo veci samej

- 15 Hlavné tvrdenia účastníkov konania vo veci samej sú uvedené v odôvodnení vnútroštátneho súdu.

Stručné zhrnutie dôvodov návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Povinnosť prijať opatrenia zvýšenej povinnej starostlivosti vo vzťahu ku klientovi, hoci forma, štruktúra a činnosť klienta nenaznačujú riziko

- 16 Článok 18 ods. 1 smernice 2015/849 stanovuje, že členské štáty môžu určiť iné „prípady s vyšším rizikom“, v ktorých sa musí prijať „zvýšená povinná starostlivosť vo vzťahu ku klientovi“.
- 17 Vnútroštátny súd má pochybnosti o tom, či sa akákoľvek mimovládna organizácia musí považovať za prípad zvýšeného rizika, a preto musí podliehať kritériám zvýšenej povinnej starostlivosti. Smernica 2015/849 a ani zákon o predchádzaní nestanovujú, že by sa mimovládne organizácie mali vzhľadom na svoju právnu formu samy osebe považovať za prípady zvýšeného rizika. Podľa žalobkyne, ak sa žalovaná ako vnútroštátny kontrolný orgán domnieva, že vo všetkých prípadoch, v ktorých je klientom povinného subjektu mimovládna organizácia, alebo v ktorých jeden zo zamestnancov klienta pochádza z tretej krajiny s vysokým rizikom korupcie, je potrebné vykonať dôkladné posúdenie klienta, vzniká otázka, či táto požiadavka nie je príliš prísna alebo či je primeraná, a či by v takom prípade nemala byť stanovená *expressis verbis* zákonom.
- 18 V prejednávanej veci je nesporné, že Ruská federácia nie je vysokorizikovou krajinou, to znamená, že nie je zahrnutá do zoznamu vysokorizikových krajín, ktorý zverejnila Financial Action Task Force (Finančná akčná skupina, FATF) ani do zoznamu Európskej komisie týkajúceho sa tretích krajín, ktoré dostatočne nebojujú proti praniu špinavých peňazí a financovaniu terorizmu, aj keď podľa prílohy III bodu 3 písm. b) smernice 2015/849 a § 11¹ ods. 3 bodu 2, písm. b) zákona o predchádzaní, možno Ruskú federáciu považovať za krajinu, v ktorej existuje vysoké riziko korupcie. Ustanovenia zákona o predchádzaní a smernice 2015/849 však priamo nevyžadujú, aby sa na klienta vzťahovali opatrenia zvýšenej povinnej starostlivosti, ak je štátny príslušník Ruskej federácie iba zamestnancom klienta, teda nie je skutočným beneficiantom alebo konečným užívateľom výhod uvedeného klienta na účely smernice 2015/849.
- 19 Odôvodnenie 4 smernice 2015/849 zdôrazňuje, že v činnosti Európskej únie by sa mali aj naďalej zohľadňovať najmä odporúčania a nástroje FATF. Odsek 71 „Usmernení FATF o prístupe založenom na riziku profesie účtovníka“ (ďalej len „usmernenia FATF“) uvádza niekoľko kritérií, ktoré môžu charakterizovať zvýšené riziko v závislosti od geografickej oblasti. Žiadne z uvedených kritérií však nesúvisí so štátnou príslušnosťou zamestnanca klienta. Podľa názoru žalobkyne je akýkoľvek záver v súvislosti s možným zvýšeným rizikom predmetnej nadácie, ktorý je vyvodенý zo štátnej príslušnosti osoby, ktorá je zamestnancom uvedeného klienta, a ktorá bola týmto klientom splnomocnená, nezlučiteľný s usmerneniami FATF.
- 20 Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že členské štáty musia zaručiť, aby sa opatrenia zvýšenej povinnej starostlivosti vo vzťahu ku klientovi, ktoré sa majú uplatniť, zakladali na posúdení existencie a stupňa rizika prania špinavých peňazí a financovania terorizmu vo vzťahu ku klientovi, obchodnému vzťahu, účtu, produktu alebo prípadne transakcii. Bez takéhoto posúdenia ani členský štát, prípadne ani inštitúcia a osoba, na ktoré sa vzťahuje smernica [2015/849], nemôžu v individuálnom prípade rozhodnúť, aké opatrenia treba uplatniť. Napokon, ak

neexistuje riziko prania špinavých peňazí alebo financovania terorizmu, nemožno prijať preventívne opatrenia založené na týchto dôvodoch (rozsudok Safe Interenvíos, bod 107). Súdny dvor tiež uviedol, že v tejto súvislosti takéto opatrenia musia predstavovať konkrétnu súvislosť s rizikom prania špinavých peňazí a financovania terorizmu a musia byť k tomuto riziku primerané (rozsudok Safe Interenvíos, bod 87). Ak toto riziko nemožno identifikovať, nie je teda potrebné a bolo by neprimerané vždy vyžadovať zvýšenú povinnú starostlivosť.

- 21 Zásada proporcionality stanovená v článku 5 Zmluvy o Európskej únii sa uplatňuje tak na právo Únie ako aj na vnútroštátne právo v situáciách, keď členské štáty vykonávajú svoju diskrečnú právomoc a právomoc v oblastiach Únie, ktoré Únia harmonizovala (vrátane oblasti upravenej smernicou 2015/849). Ako zdôrazňuje judikatúra Súdneho dvora, kritérium proporcionality je nevyhnutné vo vzťahu k dodatočným opatreniam zavedeným členskými štátmi na účely predchádzania praniu špinavých peňazí a financovaniu terorizmu. Je možné, že formálna požiadavka, aby sa akákoľvek mimovládna organizácia vždy považovala za vysokorizikového klienta, nie je primeraná cieľu, pretože prospech pre spoločnosť nie je väčší ako zásah do práv a oprávnených záujmov osoby.
- 22 Podľa judikatúry Súdneho dvora, ak sa uplatňuje vnútroštátne právo a situácie spadajú do rozsahu pôsobnosti smernice, vnútroštátne právo sa musí vykladať v čo najväčšej možnej miere v súlade so znením a účelom smernice (rozsudok Asociația Accept, bod 71). V prejednávanej veci existujú pochybnosti o výklade článku 18 ods. 1 a 3 smernice 2015/849 v spojení s prílohou III bodom 3 písm. b) tejto smernice, a konkrétne o tom, či uvedené ustanovenie stanovuje automatickú povinnosť prijať opatrenia zvýšenej povinnej starostlivosti vo vzťahu ku klientovi, ak je možné zistiť riziko vo vzťahu k právnej forme klienta (klientom je mimovládna organizácia) a riziko vo vzťahu k ekonomickým aktivitám klienta (osoba splnomocnená klientom a zamestnaná klientom je štátny príslušník tretej krajiny s vysokým rizikom korupcie, v tomto prípade Ruskej federácie, s povolením na pobyt v Lotyšsku) a o tom, či uvedené ustanovenie stanovuje, že na uvedeného klienta sa automaticky vzťahuje vyššia miera rizika. Navyše, ak by sa dospelo k tomuto záveru o výklade predmetných ustanovení smernice 2015/849, je potrebné posúdiť, či by sa táto požiadavka mala považovať za primeranú.

Prijatie opatrení zvýšenej povinnej starostlivosti vo vzťahu ku klientovi, ak obchodný partner klienta je prepojený s treťou krajinou s vysokou mierou korupcie, v tomto prípade s Ruskou federáciou

- 23 Okolnosť, že samotný klient alebo jeho skutočný beneficiár sú usadení v Ruskej federácii – ktorá nie je vysokorizikovou krajinou, ale ktorú by bolo možné hodnotiť ako krajinu alebo územie, kde existuje vysoké riziko korupcie – by mohla predstavovať faktor zvyšujúci riziko klienta, čo by mohlo byť dôvodom pre dôkladné posúdenie klienta.

- 24 Podľa názoru žalovanej skutočnosť, že subjekt Nord Stream 2 AG, ktorý patrí ruskej spoločnosti Gazprom (na 51 %), je spoločníkom obchodnej spoločnosti, predstavuje faktor zvyšujúci riziko klienta. Na druhej strane skutočnosť, že obchodná spoločnosť prijíma mesačne 25 000 eur od spoločnosti Nord Stream 2 AG, by mohla naznačovať, že tieto subjekty uskutočňujú transakciu, ktorá je atypická z dôvodu svojho rozsahu a zložitosti, a ktorá podľa všetkého nemá zjavný hospodársky alebo zákonný účel.
- 25 Podľa názoru žalovanej preto žalobkyňa porušila § 20 ods. 1 body 1 a 2, a § 22 ods. 2 bod 5 zákona o predchádzaní, ktoré zodpovedajú článku 13 ods. 1 písm. c) a d), a článku 18 ods. 1 smernice 2015/849.
- 26 Článok 5 smernice 2015/849 stanovuje, že členské štáty môžu prijať alebo ponechať v účinnosti prísnejšie ustanovenia v oblasti, na ktorú sa vzťahuje smernica, aby sa predišlo praniu špinavých peňazí a financovaniu terorizmu, a to v rámci práva Únie. Z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že „prísnejšie ustanovenia“ stanovené v článku 5 smernice 2015/849 sa môžu týkať situácií, v prípade ktorých táto smernica stanovuje určitý druh povinnej starostlivosti vo vzťahu ku klientovi, ako aj iných situácií, o ktorých sa členské štáty domnievajú, že predstavujú riziko. Lotyšská republika preto tiež môže prijať prísnejšie ustanovenia, aby sa predišlo praniu špinavých peňazí a financovaniu terorizmu, ak podľa jej názoru existuje riziko. Vnútroštátny súd má však pochybnosti, či v konkrétnom prípade žalovaná pri uplatňovaní ustanovení zákona o predchádzaní neprekročila rámec toho, čo sa požaduje zákonom, najmä keď sa domnievala, že okolnosť, že spoločníkom obchodnej spoločnosti je dcérska spoločnosť spoločnosti z Ruskej federácie, je sama osebe faktorom zvyšujúcim riziko klienta, hoci táto domnienka nie je stanovená v zákone o predchádzaní a ani v smernici 2015/849.
- 27 Článok 13 ods. 1 smernice 2015/849 uvádza opatrenia povinnej starostlivosti vo vzťahu ku klientovi, medzi ktorými je v písmenách c) a d) uvedené posúdenie a v prípade potreby získanie informácií o účele a plánovanej povahe obchodného vzťahu, ako aj vykonávanie priebežného monitorovania obchodného vzťahu. Toto ustanovenie smernice však nešpecifikuje metódy a prostriedky posúdenia a získania informácií.
- 28 Treba poznamenať, že ustanovenia zákona o predchádzaní rovnako ako článok 13 ods. 1 smernice 2015/849 nevyžadujú získanie kópií dokumentov o transakciách, najmä ak transakcia neobsahuje neobvyklé prvky alebo ak sa nezistilo zvýšené riziko klienta. Vnútroštátny súd má preto pochybnosti, či žalovaná neprekročila svoje zákonné právomoci tým, že požadovala predloženie kópie zmluvy uzatvorenej medzi obchodnou spoločnosťou a spoločnosťou Nord Stream 2 AG.
- 29 Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné objasniť, či ustanovenia smernice 2015/849 stanovujú, že v prípade, ak je spoločník klienta prepojený s treťou krajinou s vysokým rizikom korupcie, v tomto prípade s Ruskou federáciou, musia sa prijať opatrenia zvýšenej povinnej starostlivosti vo vzťahu ku klientovi,

a či uvedené ustanovenia vyžadujú získanie kópie zmluvy uzatvorenej medzi klientom a treťou stranou, a preto sa preskúmanie uvedenej zmluvy na mieste považuje za nedostatočné.

Aktualizácia informácií o klientovi

- 30 Článok 14 ods. 5 smernice 2015/849 uvádza, že povinnosť aktualizovať informácie o klientovi sa uplatňuje „na základe hodnotenia rizík“. To znamená, že ak klient predstavuje nízke riziko a jeho okolnosti sa významne nezmenili, článok 14 ods. 5 smernice 2015/849 nevyžaduje, aby sa vo vzťahu ku klientovi prijali opatrenia povinnej starostlivosti. Keďže podľa názoru žalovanej žalobkyňa porušila § 8 ods. 2 zákona o predchádzaní, ktorý stanovuje, že osoba, na ktorú sa vzťahuje tento zákon, aktualizuje informácie o klientovi pravidelne, a v každom prípade najmenej raz za 18 mesiacov, a keďže v čase skutkových okolností prejednávanej veci, keď žalovaná vykonala kontrolu u žalobkyne, ešte neuplynulo 18 mesiacov, odkedy sa obchodná spoločnosť stala klientom žalobkyne, je potrebné objasniť, či ustanovenia smernice 2015/849 stanovujú, a či je opodstatnené a primerané, aby povinný subjekt musel uplatňovať opatrenia povinnej starostlivosti vo vzťahu k existujúcim klientom aj v situácii, keď sa nezistili významné zmeny v okolnostiach klienta, a či sa uvedená povinnosť uplatňuje len vo vzťahu ku klientom, u ktorých sa konštatovalo, že sú vysokorizikoví.

Zverejnenie informácií na webovej stránke štátnej daňovej správy

- 31 Článok 60 ods. 1 smernice 2015/849 stanovuje povinnosť zverejňovať informácie týkajúce sa každého rozhodnutia, ktorým sa ukladá správna sankcia alebo opatrenie za porušenie vnútroštátnych ustanovení transponujúcich smernicu 2015/849. Odsek 2 uvedeného článku umožňuje členskému štátu zverejňovať tiež rozhodnutia, voči ktorým bolo podané odvolanie, pod podmienkou, že sa zverejnia aj informácie týkajúce sa odvolania a výsledku tohto odvolania.
- 32 [Vnútroštátny] súd dospel k záveru, že pri prebratí smernice 2015/849 Lotyšská republika zaviedla najprísnejšiu formu – formu článku 60 ods. 2 –, a že podľa § 46 ods. 1² zákona o predchádzaní sa na webovej stránke zverejňujú aj napadnuté rozhodnutia (ktoré ešte nie sú právoplatné) orgánu dohľadu.
- 33 Článok 60 ods. 1 smernice 2015/849 stanovuje, že zverejnenie zahŕňa aspoň informácie o type a povahe porušenia, ako aj o totožnosti zodpovednej osoby. Žalobkyňa uvádza, že žalovaná vo svojom zverejnení pôvodne (11. augusta 2019) nesprávne uviedla povahu porušenia (systém vnútornej kontroly žalobkyne nebol zavedený), napriek tomu, že žalobkyňa vypracovala systém vnútornej kontroly, aj keď boli zistené nedostatky. Toto zverejnenie podľa názoru žalobkyne vytvorilo medzi širokou verejnosťou nesprávny dojem o povahe porušenia, ktorého sa žalobkyňa dopustila, čo malo negatívny vplyv na dobrú povesť žalobkyne.
- 34 Vnútroštátny súd poznamenáva, že vo zverejnení sa aj v čase prijatia tohto rozhodnutia vo vzťahu k žalobkyne uvádza, že jej systém vnútornej kontroly nie je

úplne zavedený; že hodnotenie rizík nebolo vykonané a zdokumentované; že rozsah posúdenia klienta nezodpovedá existujúcim rizikám; že nebolo objasnené, kto je skutočným beneficiantom; že nebol vykonaný dostatočný dohľad nad transakciami, napriek tomu, že v ďalšej správe o kontrole (zo 6. júna 2019) sa nekonštatovala existencia porušení, to znamená, že porušenia boli počas kontroly odstránené.

- 35 Súdnemu dvoru Európskej únie sa preto kladie otázka, či sa má článok 60 ods. 1 a 2 smernice 2015/849 vykladať v tom zmysle, že pri zverejnení informácií o určitom rozhodnutí má príslušný orgán povinnosť zabezpečiť presný súlad zverejnených informácií s informáciami uvedenými v rozhodnutí.

PRACOVNÝ DOKUMENT